

*Александар (Предраг) Костић
(1992)*

*Гимназија „Вук Караџић“
(2007-2011. године)*

смер: природно-математички

наредни сарадници:

проф. Ранка Велковић

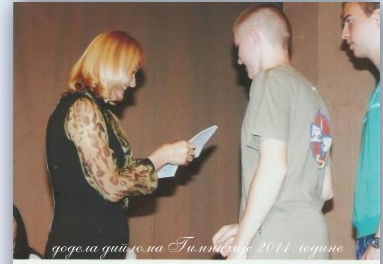
Љубав према отаџбини се јавила давних дана, док сам слушао приче мој деде – и мајке, који ми је говорио о свим недаћама и дојодовиштинама у нашој оштини пре и током светских ратова. Своликући свој оца, мој прадеду, беседио ми је о свим патњама и толимама Шар планине и Кајмакчалану, које је прадеда преживео након чега се вратио као неуништиви подолуб на вољену Западну Мораву и њен најлепши део крај 21. меридијана.

Након завршетка Основне школе у којој сам остварио завидне резултате, посебно на такмичењима из биологије, а и највише у виду и велико интересовање према математици и физици, одлучио сам да уђем у природно-математички смер Гимназије у родној варошци. Упоред тога што ми је отац, још пре мој рођења, радио као професор у истој школи поштом ми је преустио избор и без утицаја подржао моју одлуку. Ни не смутити да ће на природном смеру бити толико страних језика које, руку на срце, нисам обожавао зато што сам једно од најлепших животињских поглава – бити гимназијалац.

Свестраност је права теж, а ширина размисла је одговарајућа сложеница. Дан за даном остајала су ми лепа сећања на часове „најстрожије на свету“ хелије проф. Ранке, „наслејане“ математичке проф. Средра, „уметничке“ књижевности проф. Недељковић и проф. Сиванковића, „шаливе“ физике проф. Јоксина, „животињске“ историје проф. Степановић, „знатијелне“ географије проф. Бурић, „еволуцијске“ биологије проф. Радојке и још многе непоборљивих часова правих мајстора свој заната, за неке сам пронашао по један епитет, да не бих дужио, иако све ни хиљаде речи не би дочарале. Били смо веома сложено одељење, предвођени проф. Ранком која нас је увек саветовала на оригиналан начин, а такође често и разумела наш припадност, јер је то време када си особа која жели да је одрасла и самостална, али нема довољно искуства да у свакој ситуацији реагује на прави начин.

Гимназијске дане посебно памтилим по томе што сам завршио и одуку из ваздухопловног једриличарства за пилота једрилице на штркеничком аеродрому, тако да сам тих година веома често уживао и на педу изнад вољеног града, дивећи се свој левојци Шумадије, Точи, Копаоника и вијућавом току Мораве од Кралева до Крушевца у раним јутарњим часовима.

Иако се чинило да сам преозбиљно схватио изреку „Учи због знања, а не због оцена!“, тиме што сам и као основач и средњошколцу углавном имао врло добар успех, остварио сам без пошешкоћа упис желеће Гимназије, а касније и студија. Поред тога што је била нестварно велика конкуренција, без проблема сам уписао Војну академију на Универзитету одбране у Београду студиски програм војноселекционско инжењерство модула телекомуникације. Након четири године специфичног школовања и васпитавања, са гимназијом у реду, у року сам завршио Војну академију и постао дипломирани инжењер електротехнике и рачунарства и официр службе телекомуникација Војске Србије. Након наредна поштреди службе у Бујановцу, имао сам прилике да пола деценије живећи у Врану обновим своје градиво Гимназије, а и више од тога, везано за Тору Станковића, севах и дерш, као и да увозим цео дух и уста наше земље. Уз редовне и специфичне задатке на радном месту, успео сам да на време завршим и мастер академске студије на Електронском факултету Универзитета у Нишу где сам се усавршавао на пољу сателитских телекомуникација и свих могућности преноса сигнала телевизијских канала. Дали афинитети су ми симбиоза телекомуникација и информатике, односно иста генерација мобилне телефоније и комплетно даљинско управљање кућем рачунара у свим сферама живота. Штредушно имах чин капетана службе телекомуникација Војске Србије и радим у Нишу. Штудим се да сваки слободан штредушак проведем у родном Градовцу, покрај најлепше Западне Мораве, колико то посао сада дозволава, а жеља за усавршавањем ме води ка томе да ми следећи посао буде такав да могу радити са било којим местом на планети. Од октобра 2020. године сам постао и пуноправни

додеља дипломе на Гимназији 2011. године

додеља дипломе на Војној академији 2015. године

одржања мастер рада на Електронском факултету у Нишу 2018. године

члан Експедиционе Мисе Србије, где браним доје заставе Трстеника у локалној Миси Ниша.

Главна подршка за све „добујене башке“ до сада је моја супруга Јелена, такође официр, војни лекар, а од децембра 2021. године у мотивациони тим нам се придружила и ћерка Анка која нам је сада највећи осмех среће и неистржива енергија.

к а њ е ш а н

Александар П. Костић,

маш. инж. електр. и рачунар.

